

Joan Sala Fainé

REFLEXIONS. COP DE CUA

Sobre l'acarnissament o no de l'última etapa vista des de la policia i la Guàrdia Civil, em sembla que ells realment també tenien consciència que [el règim] s'ensorrava. I hi va haver dues reaccions: la d'agressivitat —i no vam ser els únics; jo me'n recordo que a la Model vam trobar alguns companys que també havien estat fortament... dallonses— o l'altra, [en què] jo me'n recordo un dia que em van *detindre* i al cap d'un moment se'm presenta amb mitja ampolla de vi el que m'havia detingut, i un entrepà.

O sigui, que per un cantó em detenien, però per l'altre volia quedar bé, perquè ja veia que la cosa queia i em portaven l'entrepà i l'ampolla de vi —no em van interrogar, la policia, o un delegat de l'Anselmo, que tots eren *casí* iguals.

Però jo recordo més. El febrer del 76 em van tornar a *detindre* i em van tornar a torturar amb acarnissament, demanant-me on eren de nou les màquines del PSUC de Manresa. Jo encara no ho sabia, sortosament, que ja n'hi havia una de nova; o sigui, que no podia xerrar. Sort que ho van parar a temps, però era la tortura més forta que he viscut, molt més que la de Manresa.

Vull dir que era un moment dual, en tot cas. I la policia nacional, després del febrer del 76, és el primer cop que em van fotre al *quiròfano*, perquè la policia mai m'havia tocat. M'havien detingut [per] bestieses, a vegades, però era la seva... Jo i ells ja anàvem junts, [perquè] sempre estava dintre, però mai m'havien tocat.

Doncs després del febrer del 76 és el primer cop que em van fer un semiquiròfan, allò de posar-te a la taula d'esquena, etc.; va ser després. Era una situació de canvi; nosaltres ja ho vèiem tot tombat, però encara hi havia algun cop de cua, res més.